

Smakelijke Royal Croquettes

J-H-C
20-10-22

Het was een blij makende jazzweek waarin de accenten op jong en op het Koninklijk Conservatorium lagen. Eerst bij Friday Night Jazz at the Marriott de kennismaking met twee KC-talenten: gitarist Emiliano Roca en klarinettist Davide Sgarra, beide Italianen, hier studierend. Muzikale broekies vergeleken met de doorgewinende ritmesectie van drummer Hans Erber en pianist Rob van Bavel, maar die gaf ze alle ruimte. Roca, met piepjonge speels-

heid en mooie muzikale vrijheid op gitaar. Sgarra, die met een fraaie klank en rijkdom in improvisaties doet beseffen hoe jammer het is dat we die klarinet in de hedendaagse jazz zo weinig horen. Afgelopen zondagmiddag in het conservatorium zelf een leerlingenbigband onder de Spaanse gastdirigent en componist Itaki Askunze. Dat was even slikken van de emotie: zo'n grote groep jonge jazzmuzikanten in opleiding die daar een overdonderend orkestgehal-

neerzet alsof ze dat al jaren doen. Het kan nog! Met bepaald niet gemakkelijke muziek, want de gastdirigent vertaakt in zijn composities de jazzrimes naar het totale orkest dat met stops, interjecties, tempowisselingen en orkestrbrede akkoorden een gecompliceerd klanklandschap moet schilderen. Bart Suijs, leider van de jazzafdeling van het conservatorium, liet weten méér van die presentaties te plannen. Nou graag! De naam van klarinettist Sgarra komt ik deze week weer tegen op 22 oktober in muziekcafé Murphy's Law (21.00 uur, De Kuyperstraat). Als lid van de formatie die zich The Royal Croquettes noemt en 'ewing' en 'het' speelt uit de jaren 20 tot 40. Jazzstudenten uit pakweg vijf verschillende landen die op YouTube zijn te bekijken in een wel zeer bijzondere kennismaking. Gemaakt tijdens de lockdown van de

coronapandemie, alle muzikanten terug in eigen land, maar daar vandaan, via al die moderne technieken, tóch samen spelend. Vanuit Duitsland, Spanje, Italië, Taiwan, Griekenland één band in beeld en gehuld in een compositie van pianist Simon Gelsdorf, 'Bounce Swing'. Leuk stuk overigens, dat zomaar een oudestijlhitje zou kunnen worden. Zeer smakelijk, die Royal Croquettes. Over talenten gesproken: ik hoorde hem deze zondag in Kafé Kafka bij de band van saxofonist Tom van der Zaal, de Braziliaanse basist met de Poolse naam Matheus Nicolaiewsky. Wat een kanjer. Virtuoos in zijn soleren, precies steunend en struwend in zijn begeleiding. Op 23 oktober speelt hij weer in Kafé Kafka (16.00 uur, in het stadhuiscapex), nu met muziek waarin hij zijn Brazilijë en de jazz combineert: 'Samba Jazz', gesteund

door Hans Vroomans (piano) en Yoran Vroom (drums). Ten slotte: wie deze rubriek niet te laat leest, kan op 20 oktober nog naar de Royal Hard Bop Society in café September (21.30 uur Grote Markt). Een combo van - alweer - conservatoriumswingers onder leiding van leermeester-drummer Eric Inelck. Ze brengen er de muziek van Gigi Gryce. Een saxofonist die vergeten is nadat hij in 1963 de jazz waarwel zei (hij overleed in 1983), die je nog wel op oude cd's tegenkomt in combinaties met trompettisten Clifford Brown en Art Farmer. Maar die vooral bekendstaat om een groot aantal hardbopcomposities die 'standards' werden. Zoals 'Nica's tempo' (uit de tijd dat hij met Thelonious Monk speelde), 'Conception' en vooral - 'What's in a name' - 'Minority'.

Bert Jansma